

ORVOSI TÜNET NÉLKÜL

Miután Bhaktarūpa hallotta Rasikānandától, mi a helyzet, együtt elrohantak, hogy orvost hozzanak.

Dr. D. K. Brahma Kavirāja (Damodāra Svarūpa dāsa): *Közvetlen sandhya ārati után egy bhakta jött a lakásomra. Elmondta, hogy Gour Govinda Mahārāja légzési problémákkal küzd, és megkérdezte, el tudok-e menni megnézni őt. Amikor megérkeztem, Mahārāja fekiüdt. Néhány orvos már járt ott előttem, és azt mondták, Mahārāja már eltávozott. Mások azt mondták, hogy el kell vinnünk Krishnanagarba, hogy az állami kórházban kezelésben részesüljön. Megtapintottam a pulzusát, és megállapítottam, hogy még él.*

Mondtam nekik, hogy „Csak várjatok! Adjatok még tizenkét percet, és akkor megmondom, hogy vibetitek-e.”

Ha elvitték volna az állami kórházba, az azzal járt volna, hogy pumpálni kezdik a mellkasát, azt gondolva, hogy szívinfarktust kapott. Annak ellenére, hogy a pulzusa alapján semmi baja nem volt. A pulzusa mindössze annyit jelzett, hogy pihen. Az āyurveda tudománya megtanítja, hogyan kell megvizsgálni egy beteget a pulzusa kitapintásával. Ha van valami probléma, azt ebből meg lehet állapítani. De semmi ilyesmit nem éreztem Mahārājánál. A pulzusa szerint minden rendben volt.

A második vagy harmadik percben világossá vált, hogy Mahārāja eltávozott. Egyesek azt mondják, szívinfarktust kapott, de ha valaki emiatt hal meg, akkor általában azt látjuk, hogy sokat szenved. És a szívgyengeségnek általában előtörténete is van. Mahārāja esetében ezek egyike sem állt fenn. Mahārāja testén az aṣṭa-sāttvika-vikāra, az eksztatikus átalakulás tünetei jelentkeztek. Az egyik fajta vikāra az, amikor valaki már nem akar itt maradni tovább, vissza akar térni a lelki lakhelyre, vissza Kṛṣṇához. Minden rendben volt Mahārāja testével, egyszerűen csak elment. Ebben száz százalékgig biztos vagyok. Korábban soha nem láttam ilyesfajta halálesetet.

Lokanātha Swami: *Amikor meghallottam, hogy Gour Govinda Mahārāja eltávozott, azonnal a szobájába mentem. Beléptem, felajánlottam a bódolatomat és leültem. Ott ültem egy ideig. Úgy éreztem, hogy még jelen van. Semmi jelét nem láttam, hogy eltávozott volna. Sokáig tartott, mire felfogtam, hogy nincs többé velünk. Mosolygott és minden életjel látszott rajta. Különleges volt az eltávozása. Soha nem hallottam még ilyenről.*

Devaki prāṇa dāsa: *Harivilāsa prabhut látogattam meg a szobájában Māyāpurban. Hirtelen egy bhakta érkezett, és dörömbölni kezdett az ajtón. „Gour Govinda Mahārāja most távozott el!” – mondta. Azonnal Mahārāja szobájához robantunk. Amikor bementünk, néhány bhakta volt ott. Az egyikük Gour Govinda Mahārāja szívét masszírozta, egy másik kétségbeesetten sírt, míg két-három másik a szent nevet énekelte. Śrīla Gour Govinda Mahārāja olyannak látszott, mint egy nagyon békés, alvó kisgyerek. Még abban sem voltunk biztosak, hogy tényleg eltávozott, vagy pedig nem, és a bhakták éppen újraéleszteni próbálják.*

Nirañjana Swami: *A Prabhupāda Samādhi Mandira közelében voltam egy lakásban, Dhanurdhara Swamival és Bhurijana prabhuval beszélgettünk. A szolgám, Vedasāra dāsa kopogott az ajtón. Bejött és elmondta, hogy Őszentsége Gour Govinda Mahārāja körülbelül harminc perccel korábban elhagyta a bolygót. Megdöbbsentem. Az elmém forgott, s az egyetlen dolog, amire gondolni tudtam, hogy „Miért most vette el tőlünk őt Kṛṣṇa?” Képtelen voltam elbinni. Felugrottam, gyorsan felvettem a cipőm, és elindultam – gyorsabban, mint amire a lábaim képesek voltak, mivel két évvel korábban Navadvīpában eltörtem a jobb lábamat.*

Mindhármán szaporán gyalogoltunk a Kagylókürt épülethez, ahol Mahārāja szokott tartózkodni. Átpréseltem magam az ajtón kívül összegyűlt bhakták tömegén. A Hare Kṛṣṇa éneklése áradt a szobából és a szobán kívülről is. A helyiség tele volt. Több idős vaiṣṇava, GBC tag és sannyāsī is jelen volt. Gour Govinda Mahārāja tanítványai közül is körülbelül huszonötön ott voltak. Az ágy felé

néztem, s láttam, hogy Mahārāja teste az ágy végének dől, a lábai egyenesen ki vannak nyújtva. Azonnal leereszkedtem, hogy teljes danđavatot ajánljak. Ekkor még mindig nem tudtam elbinni, hogy eltávozott. „Lebet, hogy samādhiban van.” – gondoltam. Hat-nyolc tanítványa intenzíven masszírozta Mahārāja lábait. Másikuk egy képet tartott a szemei elé. Egy újabb tartotta Mahārāja fejét, hogy ne bukjon előre. Átható tekintettel néztem az arcát. A szája kissé nyitva volt, a szemei zárva, az arca ragyogónak és rendkívül békésnek látszott. Több tucat virágfüzér fedte. Nem viselt kurtát, habár ezt nebezen lebetett észrevenni, mert a nyakában lévő virágfüzerek az egész testét elfedték.

Természetesen mindenki nagyon komoly volt. Néhány tanítványa hangosan sírt, mások balkan. Könnyek patakzottak az arcukon, ahogy mereven néztek, láthatóan annak jelét várták, hogy Mahārāja külső tudatára ébred. Felváltva néztem az arcukat és Mahārāja arcát, s éreztem, hogy az én szemeimből is folyani kezd a könny. Hamarosan én is sírtam, habár nem állandóan, mint néhányan a tanítványai közül, de abhoz eléggé, hogy ráébredjek arra, hogy elkülönülést érzek valakitől, aki nagyon kedves számomra. Emlékeztem arra a keserűségre, amit akkor éreztem, amikor Śrīla Prabhupāda elhagyta a bolygót. Bár nem ugyanolyan intenzíven, mégis bánkódtam amiatt, hogy nem használtam ki jobban Gour Govinda Mahārāja társaságát míg velünk volt, és most szembesültem azzal a gondolattal (noha még mindig nem teljes meggyőződéssel), hogy soha többé nem is lesz már erre lehetőségem.

Madanalasa dāsi: Amikor beléptem a szobába és láttam Guru Mahārāját az ágyon ülve, körülötte kedves tanítványai énekelték a szent nevet. Azt gondoltam, „Gurudevám csak transzban van, biztosan vissza fog jönni!” Egy nappal a samādhija elkészülte után döbbentem rá, hogy valóban eltávozott a látásunk elől.⁴

Nirañjana Swami: Minden, amit tehettem az volt, hogy ott álltam tisztelettel, japáztam, és az elmémbe imádkoztam, bárcsak Kṛṣṇa megengedné, hogy Gour Govinda Mahārāja egy kicsit tovább

maradjon velünk. Körülbelül húsz percig álltam mozdulatlanul, folytatva a japázást, míg végül eldöntöttem, hogy arrébb megyek, a szoba hátsó részébe, ahol néhány GBC tagot láttam beszélgetni. Odasétáltam, és láttam, hogy Jayapātaka Mahārāja egy papírt tart, amelyen az volt ábrázolva, hogyan kell Mahārāja testét a samādhiba helyezni. Pontosan ekkor értettem meg, hogy „Gour Govinda Mahārāja VALÓBAN elhagyta a bolygót!” Újra folytak a könnyeim. Megtöröltem az arcomat a felsőrubámmal, és elhatároztam, beszélék valakivel, megkérdezem, mi történt. Az első személy, aki úgy tűnt, ráér válaszolni, Vīrababu prabhu volt. Megkérdeztem, tud-e valamit az eseményekről, melyek az eltávozásához vezettek. Azt is megkérdeztem, hogy valóban megerősítették-e, hogy eltávozott.

Ekkorra kezdtem átgondolni Gour Govinda Mahārāja eltávozásának jelentőségét. Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Thākura megjelenési napja és Śrīla Prabhupāda centenáriumi éve volt. A testét Māyāpur Dhāmában hagyta el. Rengeteg bhakta volt jelen, istentestvérek és tanítványok is, hangosan énekelték a szent nevet. Percekkel az eltávozása előtt az Úr Jagannātháról beszélt. Hogyan lehetne ennél kedvezőbben elhagyni ezt a világot? Oly sok minden mást lehetett volna még mondani, és semmi kétség, idővel fognak is mondani! De az elmémbe még nyoma sincs a kétségnek azzal kapcsolatban, hogy múlt éjjel Gour Govinda Mahārāja belépett az Úr Kṛṣṇa örök lilájába, ez a világ pedig egy igen emelkedett lélek és az Úr Kṛṣṇa bensőséges társa elvesztésének terbét viseli.

PARIKRAMĀ MĀYĀPURBAN

Nirañjana Swami: Körülbelül este tizenegykor a tanítványai befejezték Mahārāja testének felkészítését a parikramāra. Nem kevesebb, mint 150 bhakta tartott a menettel, le a lépcsőn, ki az udvarra, majd végig a hosszú sétán a Prabhupāda samādhiiig. Miután beléptek a Samādhī Mandirába, megszólalt a kagylókürt, az ajtók kinyíltak, majd Nrubari dāsa, Mahārāja

egyik tanítványa nagyon szép kirtanát vezetett, az ei bāro karuṇā koro vaiṣṇava gosāi énekkel. A kirtana végén mindenki hangosan énekelt: „Jaya Gour Govinda Swami, Vaiṣṇava Ṭhākura!” Nem tűnt úgy, hogy bárki – még az istentestvérei sem – visszafogta volna magát Mahārāja nevének hangos éneklésétől. Számomra ez teljesen természetes és spontán volt, s a jelenlévők mindegyike újra könnyekben tört ki.

Folytattuk az éneklést, körbejártunk háromszor bent a samādhiban, majd odavittük Mahārāja testét Śrīla Prabhupāda kunyhójához, hogy Śrī Śrī Gaura Nitāi darśanájában részesülhessen. Nrubari folytatta az éneklést, ezúttal az ohe vaiṣṇava ṭhākura dallal. Majd ismét Gour Govinda Mahārāja nevét énekeltek. Jayapatāka Swami egy újabb virágfüzért ajánlott Gour Govinda Mahārájának, s a menet baladt tovább a templomszobába.

Miután beléptünk, Mahārāja testét Śrīla Bhaktisiddhānta és Śrīla Prabhupāda elé vittük, akik mindketten a templomszoba végében, vyāsāsanán ültek. A kirtana folytatódott még egy rövid ideig, majd az Ūr Nṛsimhadeva oltára elé mentünk. Az ajtók kinyíltak, és az Ūr Nṛsimha kegyesen odapillantott. Jananivāsa prabhu tulasit hozott az Ūr Nṛsimhadeva lótuszlábáról és Mahārāja fejére tette. Ezután a függöny kinyílt, felfedve Śrī Śrī Rādhā Mādhavát, Śrīmān Mahāprabhut és Aṣṭasakbit. Mahārāja testét a felső szintre tették, Rādhā Mādhava oltára elé. Ekkor puṣpāñjali következett és Jayapatāka Mahārāja teljes āratit ajánlott, miközben mi a Gurvaṣṭakamot énekeltek, és minden idős bhakta odajött, hogy virágszirmot ajánljon a lábainak. Felajánlottam a szirmokat, majd még egyszer teljes testhosszal leborultam. A kirtana körülbelül még húsz percig folytatódott. A menet továbbhaladt, ki a templomból, Mahārāja testét pedig betették az autójába. A tanítványai úgy döntöttek, hogy visszaviszik Bhubaneswarba, ahol teljes vaiṣṇava szertartásnak megfelelően helyezik samādhiba.⁵

Gour Govinda Mahārāja bhajana-kuṭirája Bhubaneswarban, ahová a bhakták samādhiba helyezték.

BHUBANESWARI SAMĀDHI

A tanítványok egy csoportja egy megbeszélés során úgy döntött, hogy Mahārāja bizonyára jobban szeretné, ha a samādhija Bhubaneswarban lenne. Ugyanakkor ez volt az első olyan év, amikor Mahārāja autóját a bhakták elvitték Māyāpurba. Miután a testét betették az autóba, elindultak a hosszú, fájdalmas útra, vissza Bhubaneswarba.

Manimañjari dāsi: Bhubaneswarban voltunk, és értesültünk arról, hogy Guru Mahārāja elbagyta ezt a világot. Mind ott álltunk és vártuk az autót, hogy megérkezzen a testével. Abogyan a bhakták kiemelték az autóból, a feje félrebillent és ekkor tört össze bennem valami. A kirtana lassú volt, olyan

mintba nagyon messziről szólna. Próbáltam dicsőíteni őt, de a hangom elakadt, s végül csak valami furcsa hang jött ki, „Jaya Gurudeva!”

Négyszer körbevitték a templom körül, majd bevitték az étterembe āratira. A síróiskola bizonyos értelemben ekkor vált sikeressé. Aznap reggel a bhakták elkezdtek egy gödröt ásni a szobájában a samādhinak. Nem voltam elég bátor, hogy benézzek.

Miután a samādhiba helyezték, végül bementem, az elmémet visszaboztam a valóságba és ledobtam egy kis homokot a gödörbe. Aztán kimentem japázni, üres fejjel, és nem tudtam, mit akarok.

Másnap reggel újra a samādhi elé álltam. Fél tíz volt, még tartott a kirtana. Ekkor valóban mérges lettem, azt gondolva, hogy „Ācāryaként akartunk elfogadni, babár a másik csoport nem látott egyáltalán különlegesnek. Elvesztettük ennek az életnek a legdrágább ajándékát.”⁶

Amikor kezdtek leereszteni Gour Govinda Swami testét a földbe, a *bhaktákat* megdöbbentette az a tény, hogy bár több mint huszonnégy órával korábban eltávozott, a *rigor mortisnak* semmi jele nem volt. A teste ellazult volt, mint egy rongybaba.

GBC HATÁROZAT

Gour Govinda Mahārāja eltávozása után az ISKCON Vezetőtestülete a következő határozatot fogadta el:

GBC Határozat

Gour Govinda Goswami Mahārāja halála kapcsán:

Mi, a Kṛṣṇa-tudatú Hívők Nemzetközi Közössége Vezetőtestületének alulírott tagjai és szolgái ma, 1996. február 11-én, a Śrīdhāma Māyāpura Candrodaya Mandirában mélyeséges gyászunkat fejezzük ki kedves Istenestvérünk és Vezetőtestületi Megbízott társunk, Ő Isteni Kegyelme Om Viṣṇupāda Śrī Śrīmad Gour Govinda Goswami

Mahārāja, Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda, az ISKCON Alapító Ācārya szeretett tanítványa eltávozása miatt.

Śrī Śrīmad Gour Govinda Goswami Mahārāja az életét Śrīla Prabhupāda vágya beteljesítésének, a Kṛṣṇa-tudatnak a világban, különösen pedig az orisszai emberek közti elterjesztésének szentelte. Fordította Śrīla Prabhupāda transzcendentális irodalmát és beteljesítette Śrīla Prabhupāda bhubaneswari Kṛṣṇa-Balarāma templomra irányuló vágyát. Ő nemcsak a legemelkedettebb *bhakták* egyike, hanem nagyszerű és tanult tudós is volt. Hatalmas bánatunk perceiben elkötelezzük magunkat azon tanítványai és követői felé, akik eltökéltek abban, hogy folytassák a Śrīla Prabhupāda missziójának végzett szolgálatát.

Az elkülönülés érzésével vesszük tudomásul, hogy Śrī Śrīmad Gour Govinda Goswami Mahārāja ezt a világot 1996. február 9-én, Om Viṣṇupāda Paramahansa Parivrājakācārya Śrī Śrīmad Bhaktisiddhānta Sarasvatī Prabhupāda kedvező megjelenési napján, az Úr Śrī Kṛṣṇa kedvtelésének elbeszélése közben, az ISKCON lelki világközpontjában, lelki tanítómesterének, Śrīla Prabhupādának végzett teljes napi vegyítetlen odaadó szolgálat befejezéseként hagyta el. Eltávozása minden kedvező jegyet felmutat, és sikere csodálattal tölti el szívünket. Életének és eltávozásának kedvtelése maradjon nagyszerű inspiráció az ISKCON minden tagja számára.

Végjegyzet

⁴ Részlet az *In Loving Memory of Srila Gurudev* című könyvből.

⁵ Uo.

⁶ Uo.